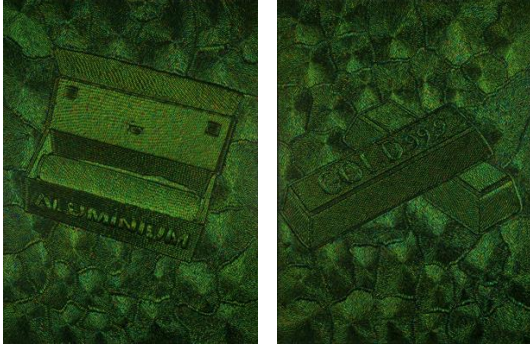

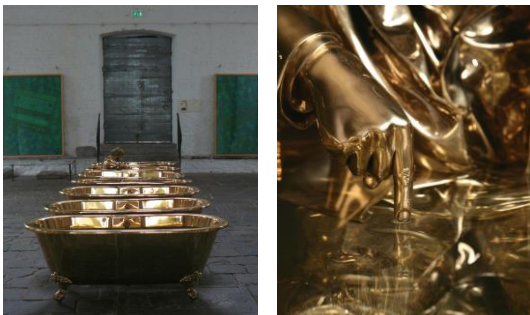
Jan Fabre

Jan Fabre is actief op het gebied van beeldende kunst, maar ook op het gebied van theater en literatuur. Hij 'vertelt' vanuit de ik-vorm, je ziet dan ook vaak afbeeldingen van zichzelf. Vanuit je ik verhoud je je tot de wereld.

Naast de hoofdingang zijn twee keverschilderijen te zien uit de reeks **'A tribute to Belgian Congo'**. Links **'Aluminiumfolie'**, rechts **'Goudstaven'**. Het zijn eigenlijk reliëfs, samengesteld uit duizenden schildjes van de juweelkever. In Azië worden juweelkevers gegeten, daarna worden de schildjes schoongemaakt en verzameld. Fabre koopt ze dan. Hij maakt de werken niet alleen. Hij heeft de idee, maakt schetsen en laat de werken voor het grootste deel uitvoeren door assistenten.

In deze reliëfs wordt verwezen naar het kolonialisme. Goud en aluminium zijn delfstoffen. Ze worden door Westerse bedrijven gewonnen. Die strijken de winst op. Fabre plaatst tijdelijkheid en materialisme tegenover eeuwigheid en spiritualiteit. Van wie is de aarde en van wie zijn haar rijkdommen? Met het eenzijdig gerichte op het materiële belang verlies je volgens Fabre als mens je plaats in de natuur en in de eeuwigheid.

'De man die op het water schrijft'

Er staan zeven badkuipen. Dat verwijst naar de zeven dagen van de Schepping. De zesde badkuip staat voor de dag waarop de mens geschapen is. Daar zie je Fabre zelf. Jan Fabre lijdt aan slapeloosheid en schrijft vaak 's nachts ('Nachtboeken'). Je ziet dat zijn vinger het water raakt. Water staat symbool voor leven. Ook in de evolutie komt het leven voort uit het water.

Aanraken is bezielen, scheppen. De vinger herinnert aan het fresco in de Sixtijnse kapel in Rome. Daar schept God met zo'n aanraking Adam.

Het werk van Fabre heeft vaak meer lagen. Je kunt de plaats van de kunstenaar in de badkuip ook vanaf de andere kant benaderen. De tweede badkuip verwijst dan naar de tweede planeet van ons zonnestelsel: Venus, vernoemd naar de godin van liefde en schoonheid. In dat licht bezien brengt de kunstenaar vanuit liefde voor de wereld het perspectief dat die wereld mooier en beter zou kunnen helpen maken.

De beelden zijn van brons. . Brons is een legering van koper en tin. Fabre laat mallen maken van zichzelf en objecten die deel uitmaken van zijn beelden. Die mallen worden afgegoten en daarna gepolijst. Dat kost erg veel tijd en maakt de beelden extra kostbaar.

'Holy Dung Beetle' en **'Holy Dung Beetle with Walking Stick'** zijn mestkevers met respectievelijk een kruis en een staf op hun schild. De mestkever of scarabee is de heilige kever uit het oude Egypte. De kever rolt een bolletje mest voor zich uit om zijn eitjes in te leggen. De Egyptenaren zagen in hem de kracht achter de dagelijkse cyclus van de opgaande en ondergaande zon. De mestkever staat symbool voor schepping en wedergeboorte. Het kruis verwijst naar dood, lijden, verlossing en eeuwig leven. De staf was in Egypte ooit een herdersstaf, later de staf

van de heersers. In de katholieke kerk is de kromstaf een teken voor de herderlijke zorg van de bisschop voor de gelovigen. Fabre toont een kromstaf, maar als titel gebruikt hij 'wandestok': steun bij het lopen van je levensweg. In de combinatie zit dan de vraag: ben ik mijn eigen herder? Moet ik mijn weg zelf zoeken? Stok en kruis staan op het schild van de mestkever. Fabre plaatst zo ons leven in het grotere perspectief van de eeuwigheid. En van de wedergeboorte. Wat betekent dat voor wat ik denk en doe in het hier en nu?

'Ik, de restaurateur die zijn beschadigd kunstwerk hersteld II'. Hersenen zijn de bron van waaruit we ons bestaan vormgeven. Ze zijn ons kapitaal. Hier worden ze gerepareerd, gerestaureerd. Ze staan in de steigers. Fabre is er in verschillende hoedanigheden mee bezig, onder andere als personage met een tovenaarshoed en als iemand met een meetlint. Zoals vaker maakt hij zichtbaar

dat je als mens verschillende aspecten hebt, die deel uitmaken van wie je bent. Elk aspect biedt een andere invalshoek voor je denken, doen en laten. Fabre verbeeldt de hersenen omdat ze kostbaar zijn. Hoe ga je met je hersenen om? Hoe gebruik je ze? Hoe onderhoud je ze?

'De man die het kruis draagt' staat op het punt waar de middellijnen van schip en zijbeuken elkaar kruisen. Het is ook de plek waaronder een leylijn van de hoofdingang naar het koor loopt. Sommige mensen geloven dat leylijnen energiebanen zijn. Dat zou verklaren waarom de Sint Baafs tussen twee eerdere heiligdommen staat. Richting ingang zou ooit een heilige plaats van de Germanen zijn geweest, terwijl aan de kant van het koor een Keltische tempel zou hebben gestaan. Het beeld met het kruis staat op het punt waar de leylijnen en de middellijn van de twee zijingangen elkaar kruisen. Fabre balanceert als een jongleur met het kruis. Hij zoekt en vindt evenwicht. Al is het maar voor even. Het kruis is symbool van de dood. Misdadigers

werden er aan opgehangen. Christus ging gebukt onder het kruis op zijn weg naar de plek waar hij er aan werd vast gespijkerd. Vanwege het geloof in de verrijzenis van Christus werd het kruis onder christenen symbool voor eeuwig leven. Lijden en afzien kan leiden tot bevrijding. Leven is zoeken naar balans tussen beiden. Met de hoop op een goede afloop.

Fabre speelt met het kruis, maar neemt ook risico's. Hij bevrijdt zich van de last van het kruis door er anders mee om te gaan. Kunstenaarschap is ook afzien, net als het leven zelf. Maar als het lukt ervaar je een bevrijding. Fabre flirt in dit beeld ook met tijdelijkheid en eeuwig leven. Zijn aardse bestaan is tijdelijk, maar wellicht leeft hij via zijn werk voort. En ook wie geen kunstenaar is laat sporen na...

'De man die het vuur geeft'. Fabre is een verstokte roker, maar heeft hier geen sigaret in zijn mond. Hij wil vuur geven en beschermt het vlammetje tegen de wind. Het beeld verwijst naar Prometheus, die in de klassieke mythologie het vuur stal van de goden en het aan de mensheid gaf. Fabre staat op blote voeten. Prometheus moest zich losmaken van de aarde om de berg Olympus te bereiken waar de goden woonden. De lege schoenen verwijzen dus naar het zich losmaken van de aarde. Met het vuur gaf Prometheus de mens kansen op een goed bestaan. In die geest heeft volgens Fabre de kunstenaar de taak verbinding leggen tussen hemel en aarde, tussen het materiële en het spirituele om zo geestelijk vuur te kunnen verspreiden en inspiratie te geven.

De **'Hoofdstukken'**: 13 koppen van Fabre met allerlei gezichtsuitdrukkingen en getooid met uiteenlopende horens. De combinatie kop met horens vertelt over het dierlijke in de mens. Mannetjesdieren gaan met hun horens de strijd aangaan om het leiderschap in de wacht te slepen. Zijn het niet de mannen die ook nu nog ten strijde trekken? Is oorlog niet een overblijfsel van een dierlijke staat van zijn? Soms tooit Fabre een kop met maar één deel van een gewei. Teken van onvolkomenheid? De koppen staan ook voor de vele gezichten van de mens. Fabre is mede geïnspireerd door Elkerlijc, een 15e eeuwse theaterstuk over de sterfelijkheid van de mens. Je ziet niet alleen verschillende gelaatsuitdrukkingen, maar ook de leeftijden van Fabre. De reeks raakt dus ook aan de ontwikkeling van de mens, die onontkoombaar eindigt met de dood.